

The background of the entire cover is a photograph showing the silhouettes of a man and a woman walking away from the viewer, holding hands. They are positioned in the center of the frame. The background is a warm, orange-hued sunset or sunrise sky, with the sun low on the horizon, creating a bright glow behind the figures. The overall mood is romantic and contemplative.

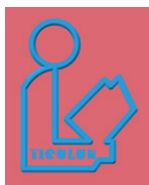
NGUYỄN THỊ HOÀNG

**Vết sương
trên ghế đá hồng**

truyện ngắn

Vết sương trên ghế đá hồng

Nguyễn Thị Hoàng



Paris * 01-2026

Nguồn : *thuquanbanthao*
Ebook : *Thư viện Tiểu Lùn*

**Vết sương
trên ghế đá hồng**

NGUYỄN THỊ HOÀNG

VĂN số 144

Saigon * 15-12-1969

ọn dẹp xong, Hạ đứng ngằm nghía bàn ăn lộng lẫy một lúc rồi đột ngột hỏi Ngân:

– Nhưng dì có chắc chú ấy về được không.

Ngân soi những móng tay hồng mới sơn vào ánh đèn đầu tường chiếu lại, mỉm cười với bóng nào trước mặt:

– Về cũng thế, không cũng thế, khác gì nhau.

– Với dì thì vậy, nhưng Hạ dọn dẹp sắp đặt cả buổi chiều, và bàn

ăn, những món ăn này không được tiếp khách thì uống phí quá. Dì không thấy, những bông hoa này, những giá nến mới này, những cái cốc thủy tinh màu này, như tiệc của đêm Giáng Sinh.

– Thì rồi cũng sẽ có tiệc cho đêm Giáng Sinh, gấp nghìn lần thế này.

– Cháu chỉ tiếc công.

– Tại Hạ loay hoay đó thôi, dì có nhờ đâu. Đàng nào thì cũng vậy. Chưa chắc Vương có về hay không.

– Cháu cảm thấy là chú ấy không về tối nay. Bao giờ cháu làm cái gì vừa ý thì y như là cái đó bỏ không. Luôn luôn như thế.

– Nhảm, nhưng đây là của dì, và buổi tối cũng của dì.

– Hạ biết, của dì. Thôi cháu đi trang điểm đây, trễ giờ hát.

– Sao tối nay đi sớm vậy.

– Dì quên là tối thứ bảy, phải chạy nhiều nơi và mỗi nơi khán giả yêu cầu nhiều phải hát nhiều sao.

– Phải rồi, Hạ cũng nên đi sớm.

– Dì khỏi phải đuổi, Hạ không chứng kiến những phút giây kim cương của hai người đâu. Thôi Hạ sửa soạn đi đây.

– Tài xế xin nghỉ tới tám giờ tối. Hạ chờ chốc nữa xe đưa đi.

– Thôi, Hạ ra đón xe lam về được rồi.

– Giờ này đi xe Lam phiền lắm.
Con gái ai một mình, quãng đường
đó vắng, dì không yên tâm.

– Con gái, dì làm như Hạ là con
gái thật.

– Ờ nhỉ, lâu ngày rồi, dì quên,
và tưởng là Hạ còn con gái, mới đó
mà đã năm năm rồi, từ ngày Lộc
mất đi..

Hạ chớp mắt. Một thoáng nhớ
xa xôi về người chồng, rồi tắt, như
đốm diêm uớt không đủ cháy sáng
để thắp đầy một điều thuốc ký ức.

– Đây dì, nói kim cương Hạ nhớ
ra, có một chiếc đúng như dì dặn,
nếu thích mai cháu đi lấy về. Sáng
lắm, hột cũ chắc chắn. Nhưng phải
cái hơi đắt. Họ đòi ba mươi lăm,
cháu chưa trả, để hỏi dì.

– Thế nào.

– Không lớn đâu, hột giữa chỉ ba ly, cái hột chót hai ly sáu, rồi hai ly bảy, lên dần tới giữa. Bầy hột như dì muốn đó.

– Thôi, dì không mua nữa.

– Hạ nói chưa trả giá, dì tưởng đắt à.

– Không phải. Nhưng không cần mua nữa

– Lạ, mới tuần trước dì đòi nằng nặc kiếm cho bằng được, kéo trống tay.

Ngàn soi ngón tay đeo nhẫn lên ánh đèn. Và chờ Hạ xoay lưng về phía mình, kín đáo nâng chiếc nhẫn lên môi hôn, thầm lặng, dịu dàng.

Hạ quay lại bất ngờ :

– Ủa, dì đeo chiếc cũ, bảo là mẹ một chút mà.

– Kệ, dì thích chiếc này, bỏ đi lại nhớ nhớ, đeo lâu ngày cũng quen.

– Có thể thôi à.

– Chứ còn gì. Thôi đừng hỏi mua cho dì chiếc kia nữa.

– Chịu. Dì thay đổi nhanh như chớp, không biết đằng nào mà chịu cho kịp.

– Nhưng khi đổi ý lần cuối thì chắc chắn là sẽ không xê dịch gì được nữa.

– Biết lần cuối có cuối hay không.

– Dì biết điều dì đang nói, cuối thật rồi.

– Vậy à, Hạ mừng cho di.

Hai người nói với nhau, nhưng trong thâm tâm, mỗi người đối diện một bóng hình xa xôi lảng đãng nghe tiếng nhau nhưng mơ hồ không nhận ra đang nói và đang nghe gì. Họ cùng biết là điều mình đang nói đang nghe là tiếng nói mập mờ thâm kín chỉ muốn tỏ lộ ra, nhưng nửa vờ, ngượng ngập.

Hạ đi vào phòng bên thay áo. Rồi một lúc sau, Ngàn nghe tiếng giày Hạ gót nhỏ vang vang băng qua khoảng hiên dài tối vắng, với tiếng nói nàng trầm ấm tiếng hát dỗ dành vọng lại:

– Thôi dì ăn cơm tối vui vẻ với chú Vương, Hạ đi không có trễ.

– Không chắc Vương về mà.

– Thì dì ăn một mình và tưởng tượng đang ăn với chú ấy cũng được vậy, dì thích thế mà.

Ngàn nhìn đồng hồ tay. Mới bảy rưỡi.

Bóng tối đã ngập chim ngoài lối đi qua vườn. Những chiếc ghế đá đã lặn chìm trong màu tối của đêm lên. Lá kết thành khối đen nổi gò lên dưới vầng trời xám thẫm còn vương vương một vài vệt hồng ngượng ngịu nơi chân mây. Ngàn nhìn quanh và lắng nghe. Gió lao xao thả từng đám lá khô mong

manh từ giàn hoa trút xuống thêm sau quạnh quẽ. Tiếng chân người quản gia chậm chạp, nặng nề xa dần nhà dưới. Một con chim nhỏ kêu lên tiếng ngắn rồi tắt câm trong góc vườn lặng. Chừng ấy âm thanh màu sắc, của buổi chiều triền miên một mình, tháng tháng năm năm đã qua, đã chết, mà vẫn còn, lắng đọng, lì trơ, nhẵn bóng. Và buồn rầu mê man.

Ngàn vươn khỏi chiếc ghế nệm dài, cảm thấy mình mềm mại và yếu điệu, nhưng lại cong cớn và mệt mỏi như một con mèo cái, qua phía bàn ăn. Quả như Hạ nói, cái bàn ăn trưng bày lộng lẫy, như một buổi tiệc. Nhưng mà thường thường như thế, mỗi tối cuối tuần, có Vương về, hai người ăn uống

với nhau, dưới ánh đèn hồng, và sau đó...

Và sau đó. Ngàn nhắm mắt. Mùi nước hoa mơ mòng trên tóc phả xuống môi một gợn buồn nhẹ nhàng. Tưởng trong mùi nước hoa, mùi thơm dịu và quyến luyến Vương ưa thích vô cùng đâu đó đôi môi ngọt ngào cúi xuống.

Bảy giờ rưỡi qua đi. Tám giờ. Tiếng giày uể oải của người tài xế ngoài sân cuội trắng. Và tiếng hân vọng lên, mệt mỏi:

- Thưa bà, tôi đã tới.
- Chờ đấy, chưa biết tối nay tôi có đi hay không.
- Dạ.

Tiếng dạ cũng mệt mỏi, âm thầm và lụi tàn như bóng tối vây quanh vùng đất mênh mông bây giờ sương hắt đã xuống đầm đìa. Trên những ghế đá hồng của vườn hoa. Dưới những khóm cây bông bênh gió gọi. Trên những thảm cỏ mượt đắm chìm trong đêm, ngoài hàng rào ngơ ngẩn đợi chờ, luôn luôn đợi chờ một tiếng chân yêu dấu trở về, đi qua, đi vào, dừng lại, mà bao nhiêu năm rồi, không có không thể có.

Ngàn quay vào ngòi xuống bàn ăn, châm những ngọn nến trên giá thủy tinh hồng tím. Ánh nến lung linh huyền ảo phủ xuống đĩa trái cây căng mọng. Nàng nhón một trái nho tím kê lên môi, ngậm miệng, lắng nghe vị ngọt vương dần đầu

lưỡi. Một thoáng rừng mình buồn
rầu chợt đến, nâng tầm mắt lên
khuôn ảnh trên tường cao. Hình
Vương bán thân ở đó, với nét trán
và mũi nghiêng thẳng tắp trên nền
đen của bóng tối nào. Trái nho chìm
đi trong miệng. Nét mặt tuyệt vời
kia, bao nhiêu lần cúi xuống. Cúi
xuống. Ngàn nhắm mắt. Nước mắt
bỗng dựng nồng nàn trào lên mi.
Nỗi nhớ như một con sóng lớn phủ
trùm lao tới, ngập lụt xác thân,
thần trí. Ngàn choáng váng đứng
dậy, lòng rung rức, trí mênh mang,
đuối bắt cái gì vút qua nhanh trước
mặt về phía phòng ngủ. Nàng thay
áo, chải tóc, điểm trang, thật vội
vàng, thật vụng về với hai tay run
bồi hồi. Em đi tìm anh đây, Vương
ơ, phải tìm và phải thấy anh, em
nhận ra rồi, điều đó em thầm lặng

bao nhiêu năm nay, em nhận ra rồi, em phải đi tìm anh đây, tức khắc.

Gọi người quản gia coi chừng cửa ngõ, Ngàn hấp tấp ra xe. Thừa bà, đi đâu. Ông Vương. Chỉ có thể, chiếc xe quen đường thuộc nẻo bằng bằng lao mình vào bóng tối. Nhưng thường thì là nổi do dự ngập ngừng. Chỉ tới đó đúng vị trí, và quay mũi trở về. Lần này khác, em vượt qua, bất cứ cách nào, cái khoảng cổng cao đóng kín kia, vào trong đó tìm thấy anh, giữa trăm nghìn khuôn mặt xa lạ và giống nhau. Tìm cho thấy anh, rồi thì ...

Nửa giờ sau, xe dừng trước cổng một trại lính mênh mông. Như thường lệ, người quân cảnh canh gác mỉm cười chào, nghiêng

mình qua một bên, cái rào cản cất lên cao, và chiếc xe trườn vào cổng trong. Tiếng điện thoại của điểm canh quay sè sè những vòng lạ lùng. Thiếu tá Vọng, vâng, có thân nhân đến thăm, Vâng đúng là thiếu tá X, đây cổng gác. Ngàn nghe giọng xa lạ của người lính kiểm soát gọi vào xa tít trong kia. Một lúc rồi có tiếng lập lại, dạ đúng, dạ, mời vào, vâng xin mời vào. Và cái xe băng băng vượt qua bóng tối, dưới những ánh đèn pha sáng lòa của điểm canh.

Thiếu tá Vọng chặn đầu mũi xe trên thềm:

– Cô Ngàn, có việc gì không, tối thế.

– Anh biết rồi mà.

- A, tối nay cắm trại.
- Nhảm, anh chịu thua à.
- Không thua, nhưng hần có nói gì đâu.
- Coi chừng tôi, đừng gọi là hần nữa. Sắp sửa là liên hệ gia đình rồi đó.
- A, mừng quá, thật nghe cô Ngân. Lại một châu rượu, ở đâu?
- Cóc thêm tiệc ở Sài Gòn này, tụi tôi đi xa.
- Ghê thật.
- Đừng vớ vẩn hết cả tối thứ bảy của tôi, anh mời giùm ngài qua đi, nhanh.
- Cô ra lệnh à.

– Tất nhiên. Tôi ra lệnh, anh, năm phút phải mời ngài qua đây cho tôi, với giấy phép đặc biệt, tôi đưa ngài ra cổng. Anh tưởng, tôi lên đây nói suông rồi về sao.

– Có bà con như cô, có ngày ở tù.

– Rán mà chịu, ai bảo cấm trại.

– Tôi có ra lệnh cấm đâu,

– Mặc, nhanh lên.

Ngàn vào phòng khách, ngồi xuống ghế. Như ngồi trên một ổ kiến, giữa vùng lửa cháy dầu sôi hừng hực. Ông thiếu tá đi qua phòng bên. Tiếng xe jeep vào ngang ngoài sân, xa dần, tắt theo ánh đèn loang loáng. Tiếng đồng hồ tích tắc, thỉnh thoảng một con thằn lằn

tắc lữ. Bây giờ những phòng trà đang bắt đầu, Ngàn nghĩ mình sẽ đi với nhau một vòng nghe ở một nơi nào nhiều bóng tối nhất, rồi sau đó, bao giờ cũng như thế, rồi sau đó, sau đó, Vương ơi...

Năm phút. Mười. Rồi mười lăm.

Tiếng xe jeep quành lại ngoài khúc đường cong thẳng gấp trước hiên. Ngàn cúi mặt, chờ một phút tim ngừng đập để ngẩng lên, khuôn mặt tuyệt vời của Vương sáng lóa dưới ánh đèn. Nhưng giọng ông thiếu tá trở lại một mình:

– Xừ ta không chịu về, nhất định. Tôi bảo cô chờ ở đây, nhưng mà xừ ta cũng nhất định không. Tôi hết nhiệm vụ ở đây với cô. Không hiểu ra sao cả.

Ngàn đứng phắt dậy. Ánh đèn bỗng trắng nhợt đầu tường. Sao vậy, sao vậy. Nàng muốn thét lên, vang dội. Nhưng từng bước chân đổ nghiêng xuống một triền dốc nào tối tăm, Ngàn lặng lẽ bước ra ngoài. Người tài xế im hơi suốt đường về. Ngàn im hơi suốt đường về. Những điều thuốc châm nối liên miên, cho tàn rụng xuống cháy xém những khoảng áo dài óng ánh. Sao thế sao thế sao thế.

Bàn ăn còn lộng lẫy đó. Những trái nho mọng. Những bông hồng ngát. Những cốc thủy tinh hồng. Những tưởng tượng đắm đuối. Những mong nhớ suốt tuần, xót xa. Sao thế sao thế sao thế. Ngàn, nhòai người xuống ghế bàn ăn. Hai tay sóng soài buông lên mớ bát đĩa

óng ánh sắc màu. Cái cốc thủy tinh
hồng vương tay rơi xuống đất.
Tiếng rơi vỡ choang lên trong trí,
trong tim, khắp bốn bề vắng lặng
đêm nồng nàn trống không thứ
bảy.

*

Cho anh hôn em, lần cuối. Vương
nói thật nhỏ, giọng mọng và run,
như hơi mưa rung đầu cành lá non.
Ngàn nhìn ra khung cửa trống thật
nhanh, vừa đủ kiểm soát một vòng
những người lại qua bên ngoài. Và
những cái bóng loáng thoáng rộn
ràng, xâm chiếm của những người
khác. Những người lính, xa lạ,

giống nhau, y phục và cách cuộc, từng thói quen, dáng điệu. Giống nhau và xa lạ trong mắt Ngàn. Như những thân cây cử động, một đám lá, hay một lũ đồ đạc gì đó di chuyển. Nghĩ vậy nhưng không thể quên họ. Quên xung quanh. Và gian phòng thênh thang riêng biệt vẫn nhỏ bé, chìm ngập những mắt nhìn tò mò vô hình rình rập nào đó. Có cách gì những cánh cửa biến thành tường cao. Những bức tường biến thành núi non. Những sinh vật xung quanh trở nên tro tro gỗ đá đui mù trong một phút, chỉ cần có một phút, cho em hôn anh, với hai tay buốt giá cô đơn này quàng lên thân yêu vai cổ cúi gần, môi nằm yên ngủ trên môi, phút chốc mà thiên thu, tình cờ mà gần bó, lặng yên mà huyền não đất trời. Làm

sao cho em hôn anh. Hôn anh lần cuối. Những tiếng nói thầm vang vang trong trí, những giọt nước mắt chao chộng trong khoảng trống buồn bã nào đó, hố thăm vực sâu hun hút nào đó giữa khối đầu bé bỏng tưởng chừng mở lớn ôm trọn cả đất trời để níu giữ như một vòng vây quanh vùng không gian đang rã rời xa vắng hao hụt này. Làm sao cho em hôn anh, trọn vẹn, đắm đuối, tuyệt vời. Cái hôn thay thế cho anh bao nhiêu lần quần quít có nhau. Bao nhiêu đêm cuối tuần điểm phúc. Bao nhiêu tháng ngày thanh thản rong chơi. Thôi hết rồi, ngục tù đã mở cửa. Thời gian lại khép kín. Khoảng cách nghìn trùng đã xô dạt tới gần. Và gì sau đó, sau khoảng cách sương mù dày đặc đó. Không ai biết. Em không, anh

không. Chỉ có Trời nhúng tay sắp đặt và tự biết. Bao nhiêu đe dọa và biến cố chờ đợi. Sẽ tới đâu. Sẽ ra sao. Cho em cho anh. Đồng hồ tích tắc trên cườm tay buồn bã. Một vài phút nữa thôi. Khoảng cách có thật. Sự mất mát vắng tanh có thật. Chiều mai là thứ bảy. Ngày kia là Chúa nhật. Có thật. Và anh đi xa rất xa cũng có thật. Không thể chiêm bao. để thay đổi sự thật này. Không cách gì khác cả.

Ý nghĩ quay cuồng làm tối tăm mặt mũi, rồi bời ruột gan, cho nỗi hoảng hốt trở thành một vòng chỉ mảnh và chắc, sắc lẹm, xiết lấy quanh tim, quanh cổ ngực. Và khắp. Đến nỗi đau đớn và nghẹn thở. Mặt mày nghe nóng ran ran như đi trong đường hầm hực lửa,

mà tay chân lạnh buốt rã rời. Những vòng đen đen đỏ đỏ nhập nhòa hai con mắt. Khung cửa hình chữ nhật mở ra căn phòng đông đảo bên ngoài đen sạm lại, mờ tối, lập lòa những bóng hình lao xao lại qua ngó ai đó, như những hình ảnh quái dị hiện hình sau một bức màn đen mù mịt. Họ là ai vậy. Cũng là người. Nhưng không phải là đồng loại nữa, Họ khác, tách rời, xa lạ, vô tâm. Sự chết. Nỗi khổ. Niềm đau. Tất cả những cực hình khoắc khoải nhất đang diễn ra trong phòng này, trong hồn trí này, không ai biết, mà dừng dừng, thờ ơ, phó mặc. Bởi vì kẻ khác là vô nghĩa. Lửa chỉ cháy cho mỗi người riêng tư. Cũng như mưa chỉ tới một vòm trời đóng khung nào đó. Nhưng cũng vì vậy mà kẻ khác,

bên ngoài là thù địch. Thù địch hết. Chỉ có em và anh thôi, bơ vơ, tuyệt vọng, và người này không có cách gì níu kéo người kia lại với mình. Không có cách gì cứu vãn khoảng cách đang nói rộng tầm xa, thời gian đang thông dong và dọa dẫm làm ngắn. Anh, anh của em. Không, không thể của em. Cũng không của anh. Không của ai cả. Hạt bụi đã cuốn tròn trong cơn lốc. Chẳng của ai cả. Mà chính cơn lốc cuốn hạt bụi vào trong nó cũng chẳng của ai, và cũng chẳng do ai. Nó có đó và như thế. Vô tội vạ. Như em có anh và anh có em, mãi hoài đây, cuốn hút trong nhau, vô tội vạ.

Ngàn rời khỏi cái ghế đã ngồi hàng giờ yên lặng bất động, ngồi và nghe thời khắc xô đuổi mình

dần tới bờ vực sâu thăm thăm hun hút phía dưới, đáy vực ngoài sức níu kéo của tay người và tình yêu, đáy vực hay sự kêu gọi cuồng nộ và vô tình biến cố, nghe tiếng người tình nói trong im trầm ngàn lời chấp chùng kỷ niệm, đắm đuối ân tình. Bây giờ thì lời cuối. Nàng bước lảo đảo về phía trước. Em đây, em đây anh. Nàng muốn nói, bất cứ gì. Nhưng mặt bỗng tái lạnh đi, hai tay rã rời, và lời mất hút trong cổ khô đắng thắt. Tiếng máy quạt sè sè đuổi xa từng ý nghĩ đắm say cuối cùng. Đuổi ra hết. Không còn đọng lại gì trong trí, trong đời trong phút giây cuối này cả anh.

Chỉ còn lại nỗi oán hờn, không hướng tới ai cả, làm dâng tràn nước mắt trên mi. Nước mắt

không nhỏ xuống, đậu lại, gạn lọc hình ảnh gần gũi trong khung mắt muốn nhìn nhai nuốt và khép kín với đầu cúi tủi thương dào dạt. Tất cả thật bỗng xa lạ, vô cùng xa lạ. Như chưa bao giờ tới. Chưa bao giờ thấy. Cũng không thể có trong đời này, đời khác, bất cứ nơi đâu trên quả đất. Sao có thể như thế được. Hai tay kia. Thân hình ấy. Khoảng cổ vai mặt mày hương hơi da tóc đó. Trước mặt. Im lìm. Gần gũi. Nhưng đã vô chừng heo hút không gian. Như không có gì hết nữa rồi. Nhưng hai cánh tay còn vươn tới gượng níu chút nhớ nhung xót xa lần cuối. Lần cuối. Không. Không phải là lần cuối, không thể là lần cuối đâu. Rồi là khoảng cổ vai nóng ấm lại gần. Cho anh hôn em, lần

cuối. Giọng đã ngập chìm, mòng mòng.

Như phiến lá non vừa nhú đầu cành, như sợi tóc thơm trên đầu hài nhi, như đọt nắng vươn đầu vòm trời sáng, như một màu tơ rơi từ không gian nhẹ vào thu, mong manh, thoang thoảng, có hay không, không hay có, có có không không quện lẫn, sự thật ảo giác, mịn màng phơn phớt và u uẩn nặng nề, đôi môi nào vờn lên đôi môi, hơi thở nào chớm lên hơi thở, khoảnh khắc thiên thu, rồi biến tan, rồi là xa, vết thương còn trên đôi môi ở lại biến thành vết sẹo lửa bụi ngùi gửi dấu trong hồn nằm ngủ trong lòng, thêm thiếp mê man. Cho ngón tay sờ môi thảng thốt thấy chỉ còn tay mình ấp môi lạnh ngắt.

Mọi điều đã tới, đã qua đi. Và vì vậy không còn gì, không có thực. Chẳng có gì đậu lại, bên cạnh, ở trong, không có gì ngoài ảo giác và tưởng tượng. Đó là sự chịu đựng đau đớn nhất. Phải rồi. Chỉ sự chịu đựng là lâu dài và có thật.

– Thôi em đi về đây.

Ngàn nghe tiếng mình nói, xa lạ, không biết là ai nói và gửi trao tới đâu. Xung quanh vẫn ào ạt mà tưởng chừng vắng ngắt, đổ ào xuống từ bao giờ. Như một lắng nghe trầm tĩnh và hối hận ngập tràn.

Trong một choáng váng thời gian, Ngàn bỗng tưởng tượng chừng như mọi điều vừa chợt tới, buổi chiều này, không gian này, hai

người với nhau trong căn phòng không phải của mình này, giữa khoảng cách bắt buộc tàn nhẫn này, chỉ là một nghĩ tưởng thăm thiết nào đó. Và chỉ một xoay chân, một nhích người, tất cả sẽ chỉ là một lần lẩn nào đó thôi, rồi đâu lại vào đó, như cũ, như mọi buổi chiều cuối tuần, hai người cùng về với nhau. Khu vườn mênh mang cây lá sương xuống đầm đìa. Những lối đi chao lượn bóng tối hung tợn. Tay trong tay và hồn trong hồn ấm áp, hai người sóng đôi ra bờ ghế đá hồng ngoài kia. Những ngón tay kể chuyện nhớ nhung. Hai đôi mắt dò xét lối vào lầu tình thăm thăm. Và những vàng tóc rối ngậm ngùi quần quít tìm nhau. Có phải thế không anh. Không thể khác. Phải như thế. Em phải có anh ít nhất là

những đêm cuối tuần. Anh phải có em ít nhất là buổi sáng chủ nhật, mặt trời lên cao chót vót đầu cửa kính, trong hai tay em, trên hai môi em. Không rời nhau đêm. Phải như thế.

Mà cái gì bây giờ đó. Không còn gì để nói. Chuyến bay đã chờ. Giấy tờ đã ký. Con đường đã vời vợi xa. Không thể khác. Và gì sau đó, không biết. Hoàn toàn không biết, cả cho anh, cả cho em. Và có thực giờ phút tàn khốc này, như giọng ông thiếu tá nhắc chừng thì giờ đã hết.

– Đến giờ rồi, anh Vương sửa soạn đi.

– Vâng, tôi sẵn sàng.

Giọng Vương nói, xa lạ, biến đổi, như Ngàn chưa bao giờ nghe thấy từ có nhau trong đời.

– Thôi em đi về đây.

Ngàn cố nói, nhưng không thể gì khác ngoài lời vô hồn lặp lại.

Hai người đi ra khỏi căn phòng cửa mở từ buổi chiều. Căn phòng chao lượn trong trí Ngàn tiếng máy quạt sè sè từ góc bàn nhỏ, cái bàn gỗ chất đầy sách vở lam nham, cái ghế ngồi lệch lạc cứng nhắc, những đồ đạc buồn rầu vô nghĩa ngổn ngang, hình ảnh một địa ngục chỉ có thể biến thành thiên đường nếu cánh cửa được đóng. Mà cánh cửa đã mở. Con đường cũng đã mở, xua đuổi, và chia rẽ. Thôi anh đi đi. Còn em thì về, em về nhà em,

lại một mình, như xưa kia, Ngàn nghĩ đến câu muốn nói như thế khi đứng ngoài hiên, giữa đông người lao xao qua lại, giữa chỗ không còn vầng vát nào không khí riêng tư nữa, và muốn nhìn lên Vương, nhưng hai mắt trĩu xuống như đá đeo, mi mắt nặng và đầy, sưng ửng, cái cổ chỏ không nổi khối đầu vừa lạnh ngắt vừa nóng bỏng sáng sốt cuồn điên, cúi gục xuống dưới chân. Để chỉ nhìn thấy hai mũi giày vải, vàng ngoè đất bụi, sợi dây vát vương lòng thông, đôi giày giấu kín bên trong đôi gót chân hồng mịn màng thon nhỏ, những ngón khép kín vào nhau thuôn thuôn, bàn chân em nâng niu liếm hết cát bụi mỗi khi về, bàn chân từ ngày mai sẽ ngập chìm trong sinh lầy tối tăm nào đó...

Ngàn nghe giọng mình, lần chót, lí nhí:

– Cám ơn thiếu tá...

Cám ơn về cái gì, nàng không biết. Lẽ ra là cám ơn căn phòng xa lạ cửa không thể đóng. Hay tệ hơn thế, cám ơn những đọa đầy tủ cực trong khoảng cách cho thấy rõ em yêu anh điên cuồng và đau xót thế nào.

– Vâng, không có gì, cô Ngàn về nhé.

Nàng thoáng thấy hai mắt như cười trong đáy con người của viên thiếu tá, con mắt nửa dò xét, tinh quái, và nửa ngại ngần chia xẻ một nỗi buồn khó giấu nào đó.

Rồi thì cái xe quay nửa vòng tròn khoảng sân bốc đầy bụi đỏ. Đám người mặc nhà binh lỗ nhổ lùi lại phía sau, xa dần, mất tăm.

Bên ngoài cổng đồn, gã quân cảnh béo mập tươi cười đứng chờ chiếc xe hăn đã cho phép vào trở ra. Lần này không hiểu sao hăn tươi cười và lễ độ cúi đầu thật thấp, với bàn tay chào ngang trên trán, và giọng hăn thoáng một vẻ kiêu hãnh đã làm tròn phận sự với một người khả kính nào đó.

Ngàn nhếch môi đáp lại lối chào quá đáng của hăn. Và bỗng dưng thương hại hăn ngày mai sẽ chờ thêm những gói lucky thơm chuồn vào tay, đâu biết chiều nay là bao thuốc cuối cùng, và chiếc xe vào

ra cái cổng đồn chiều nay, cũng là lần cuối cùng. Cuối cùng. Không có một chữ nào thay thế hai chữ đó sao Ngân.

– Thừa bà về thẳng nhà hay đi đâu.

– Tôi đi phố.

Con đường trước mũi xe bỗng như hẹp lại và chao chộng trong tốc độ gấp ghềnh chậm rãi. Chiếc xe lách mình khó khăn qua khỏi những khúc eo ngập ổ gà loang lổ. Từ đằng kia, rùng rùng một lũ xe đủ loại, chở đủ các thứ hạng người tràn lấn tới, như muốn lướt lên đầu xe Ngân. Tiếng xe ngược chiều hùng hục như một bầy heo bị rượt bắt. Nắng chiều vàng hoe trên vùng nghĩa địa trắng xóa thánh giá chập

chùng. Những mảng đất mới xói đỏ ngầu màu máu cũ. Thỉnh thoảng là một bãi rác cao, một khúc cây bị đẵn ngang, một vòng dây kẽm gai sù sì bừa bãi. Vài ba rương sắt của xe cũ ngổn ngang. Những buổi chiều đi qua đó với Vương hình ảnh kia là những dấu tích oai hùng của một chiến đấu gian nan và hùng dũng. Buổi chiều trở về đây một mình hình ảnh kia là vết sẹo trầy trụa của một vết thương muôn đời còn đau đón quê hương.

Mãi một lúc Ngàn mới nhận ra hàng chục chiếc xe nối đuôi nhau chạy ngược chiều với xe mình là đoàn người đi thăm các nghĩa địa. Đủ hạng, tướng tá, các đại diện binh chủng, các giới trong chính phủ, các ngành, các cấp bậc, không

thiếu ai. Cả một miền Nam đang trùm phủ con đường tới thăm nghĩa trang. Và mình nữa, nhưng ngược chiều, và xa đi, còn họ, tới gần, Ngân nghĩ, nghe cơn lạnh lẽo rùng rùng chạy suốt vào xương da bải hoải. Những giọt mồ hôi hai bên thái dương làm lỏng dần chiếc kính đen che con mắt nhòe nhoẹt lệ tràn. Ngàn nghếch mặt lên để ghim chiếc kính đen, bắt gặp giữa màu trời chiều còn sáng tươi, phấp phới những dải vải trắng giăng ngang quanh vùng mộ địa. Những chữ đen, nhòe nhoẹt nét, chảy giàn giụa như vừa lau xong nước mắt trời, những chữ lập lòe, quay tít, nhói buốt trong lòng Ngàn nổi đau đón thẳng thốt tình cờ không bao giờ tưởng tượng trước, xin Chúa

xót thương các chiến sĩ đã hy sinh máu xương...

Những dòng nước mắt nóng bỏng chảy dài xuống má Ngàn. Đã hy sinh xương máu. Sẽ hy sinh xương máu. Tới bao giờ. Bao giờ nữa. Nghĩa địa đã trắng xóa thánh giá. Con đường về nghĩa trang đã tràn ngập xe cộ viếng thăm. Đoàn người đã xuống xe, lũ lượt tản vào trong những lối bụi hồng mấp mô mờ mả. Nắng chiều hồng ngả dài từng bóng trắng chế tang xuống bãi đất khô. Những tiếng khóc đã ghen ngào trong cổ. Đã ngập chìm trong đất. Hòa bình cho quê hương. Những nét chữ nhòe nhoẹt ghi như vậy. Hòa bình là cái gì. Quê hương nào đâu. Không thấy gì hết, không gì hết ngoài những

bóng trắng của thánh giá quỳ lạy lẫn những bóng trắng của người chế tang đứng khóc trước mồ. Tới bao giờ. Còn nữa. Mỗi năm vào dịp lễ đoàn người lại rùng rùng kéo đến, len lỏi kiếm tìm một tên quen đã vùi lấp dưới thời gian, trên khoản mộ bia lạnh lẽo. Và nước mắt đã theo máu hồng nhỏ xuống. Cho tới bao giờ nữa.

– Một vài năm tới, chỗ đâu nữa mà chen.

Người tài xế nói, vẫn vơ.

Nắng soi vào hai mắt Ngàn cay xè nhòe nhoẹt. Hai tay run bần bật, Ngàn mở ví vội vàng tìm diêm thuốc. Ở đâu lạc vào bao thuốc cũ của Vương, nhàu nát, với những điều cong queo bẹp dúm. Ngàn rút

một điếu, nâng lên môi. Người tài xế cho xe chậm lại cho nàng châm thuốc. Gió thổi tốc những đốm lửa diêm mong manh. Mãi mười mấy que mới diêm đỏ đầu điếu thuốc nát nhàu. Những điếu thuốc bỗng dựng thẳng nghét trong cổ họng nghẹn ngào khô thắt. Hết điếu này, mỗi điếu khác. Một điếu sắp tàn tiếp sức cho một điếu khác cháy lên, ngập ngừng, cho đến hết bao. Những tàn lửa rung rinh theo ngón tay run rụng rơi xuống áo. Vạt kim tuyến vàng khoét từng lỗ nhỏ màu tro lỗ đổ. Mặc, những vết cháy này, trên áo, trên da, cho anh đi xa, cho anh những ngày qua, những ngày đã qua có là những ngày sẽ tới sau này cho anh và cho em bây giờ cầu mong một ngày vui vời vợi biết bao giờ tìm thấy.

Đến ngã tư, xe sắp rẽ về đường xuống phố. Bỗng dừng như suýt mất cái gì, Ngàn thảng thốt kêu lên, nước mắt trên má chưa khô:

– Thôi thôi không ra phố nữa, tôi về nhà, về nhà.

Chiếc xe lùi lại, rẽ vào con đường hai hàng cây trên đầu rợp bóng giao nhau. Con đường dẫn vào khu cổng trắng cao ngất loáng thoáng sau làn sắt uốn cong những sân cỏ mượt, những hàng sứ tím vừa tàn hoa thơm, những bóng cây buồn thảm cúi đầu đợi chờ chiều xuống thấp ru ngủ, và những chiếc ghế đá hồng, mới tuần trước mới hôm trước là nơi nghỉ ngơi yên ổn và dịu dàng của hai người, bây giờ chỉ còn loáng thoáng những ngấn

nước, hơi mưa hay sương đêm, những ngân nước đã khô vàng, mơ hồ mờ nhạt dưới vòm chiều trống trải tan hoang.

*

Buổi tối ấy, nếu anh cùng về với em, khoảng cách thời gian từ lần cuối có nhau đầy đủ, thật sự đã không vời vợi như bây giờ. Tại sao. Anh không nói, không giải thích gì hết. Nhưng bây giờ thì em hiểu. Bỗng nhiên mà hiểu. Cũng tại em vụng về không diễn tả đủ và đúng những điều bên trong, cho những lần vội vàng nôn nao đó, những mê cuồng say đắm đó, anh

làm tương chỉ là đòi hỏi quay quắt của thứ đàn bà không bao giờ biết đến hạnh phúc lâu dài vĩnh cửu để dừng lại với một người nào. Vì một lẽ gì đó, một nỗi bức mình nào đó, ngoài em, xảy tới ngay lúc em tìm đến, và anh đã từ chối không cùng về với em. Trong khi, buổi tối, em đã sẵn sàng tất cả để ngỏ với anh một lời, một lời tối hậu định đoạt cuộc đời chìm nổi của hai ta, em dừng lại với anh, bất cứ giá nào và điều kiện nào.

Anh ngạc nhiên và không tin. Bởi vì đã bao nhiêu năm nay, anh nhiều lần ngỏ lời và em đã cợt cười từ khước. Tha lỗi cho em những ngu si năm tháng cũ, là bởi chính em, em cũng không nhận ra anh. Như trong một khung cảnh

và thời gian bình thường nào đó, chìm lỉm trong sự sướng vui đầy đủ dễ dãi, ta không dò nổi lòng ta. Chỉ đến khi anh vào đó lao mình vào khúc quanh đó, đẩy em tới một ngõ cụt, một khúc quanh khác, tất cả mới như vầng mặt trời sáng tỏa sau đêm sương mờ lung. Đến đó mới thấy là từng phút giây, em phải có anh, không thể sai sót hay thiếu vắng. Có anh hoặc là vứt bỏ hết mọi điều rồi thì thân tàn ma dại tới đâu cũng đành. Bỏ ngôi biệt thự mênh mông này, những ngày tháng an nhàn đầy đủ này, những cơ nghiệp vàng son này, bỏ hết, rồi tới đâu mặc đó. Cái gì đã thắp sáng trong em ngọn đèn kỳ diệu. Không phải là anh hay tình yêu anh, mà tình yêu anh cho em từ hoàn cảnh tối tăm buồn rầu này,

từ quãng đường em đã đi qua, đã tình cờ tưởng chịu đựng mà bỗng dung biến thành một nhận hưởng êm đềm thanh thoát.

Trước đó, em chỉ biết đó thành phố, những vui chơi may mắn xa hoa, những dễ dàng nao nức của bề mặt đời man trá sắc màu này. Tình yêu cũng thế, như một thứ trang sức, một cốc rượu nồng, cả với anh trong những ngày tháng đông đưa tận hưởng đó. Nhưng bây giờ, đã qua hết đoạn đường buồn thảm để tìm tới anh mỗi cuối tuần, chờ đón anh mỗi cuối tuần, em nhận ra, tất cả không phải chỉ như thế. Tình yêu không phải là sự vui thú mộng mơ, không phải những cho đi và nhận hưởng dễ dàng sông sẻ chừng ấy. Mà là đời sống và nổi

chết, đắm chìm, quay quắt. Nhưng một tối cuối tuần anh tức tối không về với em, em bỗng nhận ra tất cả những điều mù mịt bao nhiêu năm nay. Tình yêu anh cho em cũng như con đường đã đi qua mỗi cuối tuần để tìm thấy anh ở đó. Em đã mở banh hai mắt, bỏ ngỏ trái tim, thấy hết và cảm nhận hết những điều tưởng tầm thường nhỏ nhoi vô nghĩa mà từ bây giờ bỗng dưng là những mấp máy những biểu hiện kỳ diệu và linh động của một thứ đời sống khác, một thứ đời sống có thực, đầy đọa nhưng nghĩa lý, tối tăm nhưng nặng trĩu ngọc vàng. Em đã nhìn thấy, trên con đường qua anh, cây hoa tóc tiên nở những búp vàng thắm, kiên nhẫn và dịu dàng dưới vòm trời bàng bạc sương sa sáng mai nào lạnh ngắt. Những

bông hoa tóc tiên vàng thắm trên bãi cỏ bụi ngùi dấu vết những loạt giày ngổn ngang giày xéo đi qua, bên những hàng rào kẽm gai giăng kín vùng thiên nhiên xanh thắm khát trời. Những búp hoa tóc tiên vàng mỉm cười lung linh giữa gai thép, hình ảnh của chiến tranh và chết chóc khởi sự. Đã nhìn thấy những dây hoa bìm bìm tím nhạt vương qua những hàng rào sắt đóng kín, những hầm hố tối tăm chất đầy bao cát và tua tủa họng súng chực chờ nhả đạn. Đã từng nhìn thấy những người đàn bà lũ lượt kéo nhau về nằm quanh bờ cỏ sũng ướt bùn nước và trăm thứ nhơ bẩn để bới xách và thăm viếng chồng con. thấy những giọt nước mắt nhỏ xuống từ hai con mắt đỏ hoe của một người lính nhớ nhà,

chạy dài theo hàng rào kẽm gai níu tay vợ con nói thêm một lời cuối trước khi lên đường đi đâu không biết, sống chết không hay. Đã từng thấy... Và anh nữa. Em cũng đã từng nhìn thấy anh khóc, cách khác, trong hai tay em, trong mắt nhìn em, trong đời sống em bỗng dung điểm lệ huy hoàng với những giọt buồn thánh thiện.

Và rồi buổi chiều đó, em xin theo, anh không cho. Vẫn tưởng là em đùa cợt đầy thôi có phải. Làm sao nói cho anh tin, em có thể nhận chịu hết những cực nhọc, những hình phạt nào đó, bất cứ một khung trời tối tăm tù đày nào đó, miễn là trong vùng yêu dấu có anh. Anh không tin và anh đã không cho theo. Em muốn anh hiểu bây giờ

em đang nghĩ gì. Nhưng không thể nói hết. Bức thư đầu tiên, và cuối cùng này rồi cũng chẳng đến đâu trong ý nghĩ chập chùng muốn dồn trút về anh. Em chỉ còn vắn tắt, là mọi điều đã chuẩn bị sẵn sàng, để chờ anh về trong đêm Giáng Sinh đầu đời của chúng mình. Tất cả còn lại cho đêm Giáng Sinh và tâm hồn của mình thật diễm tuyệt. Đối với anh, điều đó thật bất ngờ, cũng cả cho em nữa. Nhưng em không thể nói sao hơn. Chỉ còn chờ anh. Em sẽ không nói bằng lời nữa. Mà bằng cả một đời tận tụy còn lại. Bằng môi em và hai tay. Bằng tất cả những ngọn đuốc thiêng liêng nhất người đàn bà có thể sắp lên cho tình nồng cháy sáng.

Nhân dịp Hạ đi lưu diễn ngoài đó, em nhờ trao thư này cho anh, nói thêm những điều cần nói về em, và nếu Hạ còn ở lại lâu, anh sẽ cùng về với Hạ một lần. Nó xin được máy bay đặc biệt nào đó, nếu cùng về anh sẽ đến nhanh hơn. Em không chịu mất thêm một phút giây nào cả trong suốt cả đời còn với anh. Cầu Trời cho mọi điều sẽ như em tưởng tượng... nếu em biết sao anh... nếu không... không thì...

Bức thư bỏ dở nửa chừng vì Hạ đã thúc giục khi Ngân viết vội, cho kịp giờ mang theo lên máy bay. Bức thư không kịp dán kín, và Ngân cũng đã nói, có gì đâu, Hạ đọc thì cứ đọc đi.

Hạ đã đọc, trên máy bay, nhiều

lần, nghĩ ngợi, và xếp thứ lai, để vào ví, những lời nói của Ngân với Vương cũng vẫn còn văng vẳng. Nhưng bây giờ mọi điều đã bỗng dưng không như nàng nghĩ tưởng.

Vì sao. Chính Hạ cũng không thể hiểu. Trời vừa mưa xong. Căn nhà mênh mông im vắng bốn bề nắng lên ngập lụt vàng hoe những tầng lá xanh phơi phới. Không khí ngậy ngất thơm mùi hoa bưởi và lá chanh. Đời sống nào lạ lòng đang xô dạt tới thật gần hai con mắt Hạ bàng hoàng mở lớn, cùng lúc những tế bào ngủ quên năm tháng cựa mình thức dậy, cồn cào và thao thức không đâu. Bấy lâu chỉ là tiếng hát, thồn thức ma quái. Còn cả thể xác tâm hồn tôi vô tri chết cứng. Vậy mà bỗng dưng lạc vào

cõi thanh tịnh trong sáng này, mọi điều thức dậy, sáng chói, cùng với hình ảnh người đàn ông từ gió cát nào vừa về tới, im ắng trong khung cửa. Vương đó, Vương của dì Ngàn, bây giờ cao lớn, rám nắng, và lừng lững, như một tượng đồng ngoài công viên xanh mượt cỏ non.

Hạ reo lên không gìn giữ, nỗi mừng vui ngập tràn chân thật, như người thân thuộc gần gũi kia là của chính mình, của nơi mong chờ mình bao nhiêu năm cô đơn:

– A, chú Vương, về đúng lúc, Hạ chờ, không chắc có gặp không. Người ta nói mỗi lần hành quân về chú thế nào cũng sang đây nghỉ, Hạ đã hỏi bên đồn, người ta cho biết cuộc hành quân mười bảy ngày vừa chấm dứt...

Vương tháo những đồ đạc trên vai, những băng đạn quanh mình xuống. Đầu tiên, chàng bỗng choáng váng nhìn thấy trên gò má căng thẳng hồng của Hạ, cặp mắt đen và to, cuộn tròn nổi vui ngây ngất của chính Ngàn. Rồi thì Ngàn xa tít, nhạt mờ hẳn đi trong tiếng Hạ nói cười tíu tít.

- Cô Hạ sao lại ra đây, thật lạ.
- Hạ đem...

Định nói, Hạ đem thư cô Ngàn ra cho chú, nhưng ánh mắt sáng rực và chăm chú của Vương, ánh mắt ngày xưa nàng thường bắt gặp mỗi khi Lộc đi đâu xa về, nhận chìm những điều Hạ muốn nói và im.

Mãi một lúc lâu, Hạ nói khác đi, không hiểu cả ý định lừa lọc của mình:

– Hạ đem đoàn mình đi lưu diễn, và ghé thăm chú.

– Trước khi đi, Hạ có đến gặp Ngàn chứ.

– Có chứ.

– Ngàn không nhắn gì với chú sao.

Môi Hạ bỗng như một chất keo dán kín làm tắt tiếng.

Vương tháo bỏ cái mũ đồng nặng trĩu xuống mặt bàn gỗ. Vầng trán căng hồng ngấn một lằn mũ sâu, mớ tóc lờm chớm bẹp dí một vài chỗ. Những giọt mồ hôi tươm

đầy khoảng cổ hồng nám của người đàn ông. Vương lắc đầu, cảm thấy một điều gì lạ lùng, mới mở vờn lên từ những tế bào buồn ngủ và vật vờ mệt mỏi bấy lâu trong người. Hai con mắt Hạ nhìn lên, cùng với đôi môi hồng nhạt, mềm ướt, tất cả long lanh theo sắc màu ngọt ngào kỳ dị. Ha mặc cái áo màu xanh thẫm, cổ rộng, hở một khoảng vai thon trắng nuột. Khoảng vai của một người đàn bà, Vương vẫn loáng thoáng thấy, trong ý nghĩ không thể xô đuổi trốn tránh, những lúc nằm trong một bờ bụi tối tăm, đi qua vùng đồng ruộng sông nước, dừng lại dưới mái nắng khô khan nào, đã lâu như thế. Bây giờ là khoảng vai của Hạ. Sao không của Ngàn, không của Ngàn đây, Vương nghĩ, một viện có mơ hồ cho ý nghĩ

minh. Nhưng đôi môi hồng của Hạ bỗng nhếch lên, cùng với hai con mắt vẫn long lanh như một chất thủy tinh nào trong suốt.

– Chú, chú Vương này.

Chân Hạ nhếch tới gần một bước.

Điều Hạ muốn nói về Ngàn chìm dần xuống cho đến khi Hạ hiểu là mình bỗng làm kẻ gian lận, và không bao giờ nói được với người đàn ông điều người đàn bà đã tin cậy nhắc gởi mình.

Bên ngoài nắng chao chộng trong lá cây biếc lục. Tiếng một đứa trẻ con nào xa tí khóc thét lên. Hạ định nói với Vương, chú ơi, dì đã mang thai... rồi vùng chạy. Nhưng hai con mắt Vương, nhìn nàng và

nàng hiểu không phải mình mà bất cứ một người đàn bà nào khác trong mình ghì chân nàng lại, nâng hai tay nàng về phía trước, vô hồn, vô tội, về phía trước. Và môi Hạ ngọt ngào hé lên, như một nụ hồng non. Rồi thì, cả người Hạ rơi vào trong khoảng ngực thơm mùi lá cây và gió bụi của người đàn ông trước mặt, tình cờ, thảo nhiên, vô tội.

Hai con mắt của Ngân xa títt nhạt nhòa. Vương nhắm mắt lại. Những ngọn lửa nhỏ li ti bằng mũi kim chích lên trán, lên óc, lên tim, và khắp. Vang vang trong trí não căng thẳng và ray rứt của Vương hình ảnh Ngân buồn rầu ngày cuối gặp nhau trong căn phòng cửa không thể đóng kín, cùng với những tiếng nói thầm với chính mình, đã lâu, đã

lâu quá, lâu quá rồi... và tay Vương chạm vào khoảng vai của Hạ. Rưng rức thứ mùi thơm của một bông hoa bưởi mới nở ngoài hiên. Rồi là khuôn mặt Ha ngửa trong vầng tóc xõa rong rêu dưới một đáy nước nào dâng dâng lập lờ trôi nổi bồng bênh của thời gian và ký ức Vương. Vẫn những ý nghĩ về Ngàn hoang mang xoắn tròn trong trí, dù em có che lấp, có tha thứ cho anh, anh cũng không thể về nữa, không thấy em bao giờ được nữa. Mặc dù phút này vô nghĩa và thoáng qua, mặc dù em sẽ hiểu là những ngày nắng bụi đã mài mòn và cùng một lúc thắp đuốc những phần cảm xúc anh lâu ngày tê dại. Nhưng mà anh cũng không thể về với em. Không thể, dù em có che giấu hay tha thứ. Ngàn, Ngàn ơi.

Hạ nhoài tay ra đằng sau cổ tìm cái ví để bên kia bàn, lấy thư của Ngân trao cho Vương, rồi nói một câu gì đó, vội vàng. Nhưng những ngón tay chơi vơi trong khoảng không, rã rời, buông xuôi xuống. Cũng rã rời buông xuôi như ý nghĩ của Vương, bây giờ thì anh nghĩ thế, cảm thấy thế, nhưng rồi ngày mai, một ngày nào đó lại gặp nhau, mọi điều đã qua mau mất hút, biết đâu... Không, anh không quyết đoán và điều khiển được anh, bởi vì em cũng đã hiểu, từ khi đến thăm anh lần đầu dưới đó, đi qua con đường buồn thảm đó, là cuộc biến động nào cũng làm người ta mất nhau và mất luôn cả chính mình. Anh có mất anh thực không em. Mỗi người có mất chính mình không em. Câu trả lời chỉ dứt khoát khi,

ngày nào đó đi qua con đường về nghĩa trang đã đi qua, em không còn thấy những hàng biểu ngữ trắng phất phơ với những nét chữ nhòe nhoẹt đen kia nữa.

NGUYỄN THỊ HOÀNG

